

אומים, שנערך השבוע בחברות הקיבוצים

אחת!

גב אצל נועה ונאחה ליפשיץ מנח-שמואל, (ס"ה: 36) אין בדרך כלל בעיות: "להיות תאומות זה זקא די נוח", מספרת נאחה, שביחד עם אחותה משתתפת דרך-קבע ביניברת הפועל בכדורסל. "נהגה, למשל, כש היינו באירופה, לא ידעו למי לרשום את הסלים. מזל שהיו מספרים בגב — אחת עור היו חושבים שאחתי קלעה את כל הסלים שלי".

★ ★ ★

החבר של האחות

פד זוגות-התאומים היתה, כמוכונ, ילדות מאושרת. על כל פנים אף אחד אינו מצליח להיזכר אפילו בריב אחד מ' אותה תקופה. אסון גדול נפל רק בחלקן של לילי ואני לילינטל מחיפה. זוג התאומות שהן עדיין רחוקות, מחכה לזוג תאומים שגילם המשותף יהיה למעלה מ-50. הן מוכנות להנשא רק לתאומים, אך אינן מחתרות,

זימת בעיר. בקיבוץ מלווה הפרדה כזאת, בדרך זה מצד ההורים ובתגובה חריפה לא פחות.

איה ושרה, מעין שמר, לא קיימות כל הבעיות ו היינו כל הזמן יחד, מספרת איה, "ואצלנו גם שה להבדיל בינינו. הוץ מפעם אחת. עבדנו במספוא די רחוק מהמשק. כשנגמרה העבודה, התכרר לנו טראקטור שיחזיר אותנו הביתה. מוכן שהתרגונו זי לצעוק על מרכז הענף. — הוא שאל אותי. — עייתי לו.

אמר, איה בטח לא היתה מתנהגת בצורה כזאת".

איתנו האמא באותה עגלה. בית, נו, ואחר- כד ידאג כבר המורה. אבל אלה אשר יסבלו באמת יהיו, כמוכונ, הנשיים שלנו. מיטכנות! מה יהיה אם לא ידעו להבדיל בינינו? אחר-כך מוסיפים בחינך קל יפתח ואסף; אבל אנו מקווים שהן כבר תדענה להבדיל היטב.

עד גיל 73

היה הכי קשה. מעכשיו קל יותר! אומרים ד"ר אלפרד וד"ר הנרי אונת. הזוג אינו מוכן להוריד אף שנה מניסם, למרות שביחד הם נראו פחות מ-146 שנים. בינתיים האחד גר בנבעתיים והשני בפתח-תיקוה.

ש אפשר להרגיו את החברה במעשי-הקונדס שהם חלק קבוע מעולמם של התאומים. "כשהיינו בבית-הספר העממי", מספר מיכאל בן ה-70, "היינו אוכלים כימעט כל יום במסעדת בית-הספר. מאוד אהבנו לעי שות חוכמות. פעם אחת, למשל, בשעת האוכל, תפס אותי המורה בדיוק כאשר זרקתי משהו על חבר בשולחן השני, והי עמיד אותי בתור עונש בפינה. עוד לא הספקתי לאכול, והאמת היא שהייתי די רעב. בדיוק באותו רגע ניכנס גבריאל. הוא ראה אותי עומד בפינה ושאל מה הענין. "הענייניו אותי ולא נותנים לי לאכול", הסברתי לו. "גבריאל מיהר לשולחן, סיים את מנתו וניגש אלי. התחלפנו. הוא עמד בפינה ואני ניגשתי לאכול. אחר-כך מיהרתי והתלפתי אותו שוב. כעבור עשר דקות ניגש אלי המורה והתחיל להטיף לי מוסר: למה אתה מפריע לחברייך ומלכלך את חדר האוכל? הרי אתה הסובל! הנה, עוד לא אכלת...". "לבסוף סלה לי המורה ושלה אותי לאי כול. מפני שיש לי אח תאום לא די שלא נעשיתי; עוד אכלתי מנה נוספת".

בינתיים, על בילוי בצחצח עם בחורים שאינם כל-כך תאומים: "אחותי יצאה זמן-מה עם קצין מחיל-הים", מספרת לילי. "אני ידעתי על כך אבל לא הכרתי את הבחור. יום אחד עברתי ברחוב ואיזה קצין די נומד אמר לי שלום. מכיון שלא הכרתי אותו לא עניתי לו כמוכונ. אחרי כמה רגעים, נזכרתי פיתאום מיהו — אבל אז היה כבר מאוחר מדי. "אותו ערב קיבלה אחותי מנה מן החבר שלה. מה, יש, כבר לא נאה לך להגיד לי שלום ברחוב?" הוא רטן. בין ברליה ולייבליה אירלוביץ איאפשר להבדיל. הם כל-כך דומים שאין לדעת אפי' לו מי הבכור ומי הצעיר שבהם. על מנת לאפשר זאת לכל הקהל, נשאו איתם ה' שניים כרזה חגיגית: "ויתרוצצו הבנים בקירבה. ברליה הבכור — המשך יבוא. לייבליה — כרך שני. כל הזכויות שמורות לאמא". לגבי גבריאל, מיכאל ורפאל דונט מוכפלת כל הרפתקה בשלוש — ולא בשתיים. אך רק שניים מן השלושה דומים עד כדיכך

סוף-סוף — לא כל יום פורים, ולא בכל יום מזמינים אותנו לנשף, דווקא משום שמחו נאוה ונועה ליפשיץ, מנח-שמואל. שאנו תאומות" —

אם-אם לך! מזהירה אוה אורן את אחותה בטי. כששואלים אותך שאלות תחשבי פעמיים לפני שתעני. לותר בטחון, מוטב שאכניס לך יד לפה. שתי הפעוטות התלאיביות לא הבינו מה כל הרעש. "העיקר שיש באלונים", טענו.

אפשר לסדר את כולם וטו' בים השלושה מן השניים, אלי וראובן קסטנבנד, מכפר-סבא.